

Arrest

nr. 234 166 van 24 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 27 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2019.

Gelet op het arrest nr. 232 251 van 5 februari 2020 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Ten aanzien van verzoekster wordt op 30 juli 2019 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie besluit op 30 juli 2019 tot afgifte van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Deinze-Zulte-Lievegem op 30.07.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1>:

Naam: O. (...).

Voornaam: M. (...) Geboortedatum: 16.05.1985 Geboorteplaats: Kumawu Nationaliteit: Ghana

+ haar minderjarig kind: O. D. (...) “22.04.2019

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 29.08.2019.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 1, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart dat zij een dochter heeft: O. D. (...), geboren op 22.04.2019. Zij verklaart dat de heer S. P. (...), geboren op 26.12.1984 en van Nederlandse nationaliteit, de vader van haar kind is.

De erkenning van dit kind door betrokkene is nog in onderzoek bij het parket. Uit het administratief dossier blijkt dat de vader nog steeds bij de moeder van zijn twee erkende kinderen woont en dus niet met betrokkene samenwoont. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet; Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet; Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ; Schending van het redelijkheidsbeginsel; Schending van het artikel 8 EVRM.

4.1. De bestreden bestuursbeslissing dd. 30/07/2019, wordt betekend met een termijn van 30 dagen na de kennisgeving, namelijk uiterlijk op 29/08/2019.

4.2. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeksters, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekende partijen mede te delen dat zij het grondgebied dienen te verlaten. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.3. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)” (eigen onderlijning). Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn: De familiale banden van de verzoeksters in België; De eerste verzoekster heeft een minderjarige dochter (zijnde de tweede verzoekster) uit een relatie met een Nederlandse onderdaan; Dat er op heden onderzoek loopt naar de erkenning van het kind door de Nederlandse onderdaan.

4.4. De Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven. Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HVJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM en noodzaakt een individueel onderzoek, zodat wordt gewaarborgd dat DVZ, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, onder andere het gezins- en familieleven van de vreemdeling. Het individueel onderzoek, in het kader van artikel 74/13 Vw kan enkel een nuttig effect kennen, indien betrokkene in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Betrokkene verklaart dat zij een dochter heeft: O. D. (...), geboren op 22.04.2019. Zij verklaart dat de heer S. P. (...), geboren op 26.12.1984 en van Nederlandse nationaliteit, de vader van haar kind is. De erkenning van dit kind door betrokkene is nog in onderzoek bij het parket. Uit het administratief dossier blijkt dat de vader nog steeds bij de moeder van zijn twee erkende kinderen woont en dus niet met betrokkene samenwoont. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. De verwijderingsbeslissing - bijlage 13 - stelt na deze summier uiteenzetting simpelweg dat er bijgevolg werd 'rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13'. Er is evenwel geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden zoals vooropgesteld door de wet. De motiveringsplicht is hierdoor geschonden. De beslissing stelt zelf dat de erkenning nog in onderzoek is bij het parket. De beslissing stelt bijgevolg dat hieromtrent nog geen definitieve beslissing werd genomen. Dat de uiteindelijke uitkomst van dit onderzoek uiteraard wel degelijke en grote impact zal hebben op de situatie van de eerste verzoekster en van haar minderjarig kind, zijnde de tweede verzoekster. Het feit dat de heer S. (...) nog steeds bij de moeder van zijn twee erkende kinderen woont, is hierbij niet van belang en dient louter als sfeerschepperij. Effectief, zelfs al is of zou dit het geval zijn, de erkenning van het minderjarige kind door de vader is zowel feitelijk als juridisch mogelijk. De beweringen van de Dienst Vreemdelingenzaken mogen op geen enkele manier afbreuk doen aan de rechten en de gerechtvaardigde belangen van de eerste en tweede verzoekster. De heer S. (...) is immers uitermate betrokken in het leven van zijn dochtertje en dit van bij het begin. Hij nam ook steeds zijn verantwoordelijkheid op door bijvoorbeeld mee te gaan naar doktersafspraken met de verzoeksters, (zie stuk 8) De heer S. (...) heeft het beste voor met de eerste verzoekster en hun minderjarige dochter, de tweede verzoekster.

4.5. Uit onderstaande uiteenzetting zal bovendien blijken dat aldus niet afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoeksters. In de bestreden beslissing wordt er enkel verwezen naar het feit dat: “Uit het administratief dossier blijkt dat de vader nog steeds bij de moeder van zijn twee erkende kinderen woont en dus niet met betrokkene samenwoont. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het

grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt." De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is absoluut onredelijk te noemen. Op heden is nog steeds een onderzoek lopende naar de erkenning van het minderjarige kind door het parket. Dit werd nogmaals bevestigd in een brief van de Stad Gent op datum van 20/06/2019 waarin de erkenning werd uitgesteld naar 29/09/2019. (zie stuk 7) De motivering dat de betrokkene dus geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft houdt dus geen steek. Er zou minstens moeten gewacht worden op de definitieve beslissing inzake de erkenning van het kind. De bestreden beslissing heeft het potentieel om de rechten en de belangen van de eerste verzoekster en de tweede verzoekster definitief en onherroepelijk te schaden. Daarom moet die uit het rechtsverkeer gehaald te worden.

4.6. Verzoekster kan verschillende documenten voorleggen ter staving van haar gezinsleven en het feit dat de vader erg betrokken is in haar leven alsook dat van zijn dochter, de tweede verzoekster. De verzoeksters leggen om deze reden diverse foto's voor, alsook een verklaring van dokter Katelijn SAP waarin vermeld wordt dat de vader aanwezig was bij de gynaecologische raadpleging, (zie stuk 8)

4.7. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet de verplichting om een uitwijzingsbevel te geven. Integendeel, de Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om rekening te houden en afdoende te motiveren waarom er geen rekening gehouden wordt met het daadwerkelijke gezinsleven. Tevens moet er rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden waarin de verzoeksters zich bevinden. Het lopende onderzoek naar de erkenning door vader wordt wel vermeld, doch hier wordt op geen enkele wijze rekening mee gehouden. In concreto werd absoluut geen rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekster niet zomaar kan vertrekken met het minderjarige kind waarvan de erkenning nog in onderzoek is.

4.8. Ook kan de heer S. (...) de verzoeksters onmogelijk achterna reizen om het familieleven in Ghana verder te zetten. De heer S. (...) is Nederlander en is verankerd in de Belgische samenleving, waar hij bovendien ook een gezin en kinderen heeft. Het is duidelijk dat de motivering stereotiep is en derhalve niet draagkrachtig te noemen is. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd. Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de eerste verzoekster, de tweede verzoekster (= het minderjarige kind) en de vader ernstig geschaad. De zienswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk gevolgd worden.

4.9. Het is disproportioneel om te oordelen dat de eerste verzoekster - samen met haar 4 maand oud kindje waarvan de erkenning door de vader nog onderzocht wordt - geacht wordt terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar de procedure op te starten. Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft : de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een mogelijkheid, doch geen verplichting. Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht. Uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt: Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren? Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval? Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden? Zijn er minder verregaande oplossingen? In casu werd geen rekening gehouden met volgende elementen: De familiale banden van de verzoeksters in België; Verzoekster heeft een minderjarige dochter uit een relatie met een Nederlandse onderdaan; Dat er op heden onderzoek loopt naar de erkenning van het kind door de Nederlandse onderdaan; De vader kan onmogelijk de eerste verzoekster en zijn dochter - de tweede verzoekster - achterna reizen om aldaar het familieleven verder te zetten. Het is duidelijk dat er hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier. Er dient een Fair Balance toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.) Verzoekster heeft reeds meermaals kunnen duiden dat zij in België wel degelijk een gezinscel heeft met haar minderjarige dochter. Er zijn familiale banden tussen de vader en de tweede verzoekster. Het onderzoek voor de erkenning van het kind door de vader is momenteel nog lopende. Door het terugsturen van de verzoeksters, worden familiale banden miskend. Het feit dat de heer S. (...) op zich niet samenwoont met de eerste noch met de tweede verzoeksters doet hieraan geen afbreuk. Verzoeksters brengen voldoende documenten naar voor om aan te tonen dat de vader erg betrokken is in het leven van zijn dochtertje. Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Het artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden. Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 E.V.R.M. kan niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of

vernederende behandelingen of bestraffingen. Uit al het bovenvermelde blijkt dat de beslissing tot het verlaten grondgebied bijgevolg vernietigd dient te worden.

4.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. De persoonlijke situatie van de verzoekende partijen dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag van het bevel en uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ook de feitelijke overwegingen zijn opgenomen. Deze motivering stelt verzoekster dus op afdoende wijze in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad benadrukt ten slotte dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van "een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie". Verzoekster betwist dit motief niet. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Verzoekster betoogt dat de gemachtigde bij het afleveren van het bevel geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een minderjarige dochter heeft uit een relatie met een Nederlandse onderdaan en dat op heden een onderzoek loopt naar de erkenning van het kind door de Nederlandse onderdaan.

Uit gegevens toegestuurd door de verwerende partij blijkt dat het parket van de procureur des Konings van Oost-Vlaanderen op 20 september 2019 oordeelt dat er sprake is van een schijnerkenning en een negatief advies verleent voor de erkenning.

Dit gegeven wordt aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoekster dat voornoemd negatief advies niet is aangevochten.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene verklaart dat zij een dochter heeft: O. D. (...), geboren op 22.04.2019. Zij verklaart dat de heer S. P. (...), geboren op 26.12.1984 en van Nederlandse nationaliteit, de vader van haar kind is. De erkenning van dit kind door betrokkene is nog in onderzoek bij het parket. Uit het administratief dossier blijkt dat de vader nog steeds bij de moeder van zijn twee erkende kinderen woont en dus niet met betrokkene samenwoont. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*

Doordat het parket een schijnerkenning heeft vastgesteld kan worden gesteld dat er geen afstammingsband is tussen verzoeksters dochter en de heer S.

Verzoekster betoogt dat het feit dat de heer S. nog bij de moeder van zijn andere twee erkende kinderen woont, niet maakt dat een erkenning onmogelijk is, en dat de heer S. betrokken is in het leven van zijn voorgehouden dochter, en ook mee gaat naar doktersafspraken. Er worden ook foto's voorgelegd. Deze verklaringen en stukken doen geen afbreuk aan de vaststelling van het parket van de procureur des Konings van Oost-Vlaanderen dat er sprake is van een schijnerkenning.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Uit het administratief dossier blijkt dat de vader nog steeds bij de moeder van zijn twee erkende kinderen woont en dus niet met betrokkene samenwoont”*. Dit wordt bevestigd door verzoekster: *“Het feit dat de heer S. (...) nog steeds bij de moeder van zijn twee erkende kinderen woont, is hierbij niet van belang en dient louter als sfeerschepperij.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC